

Levande 'styrka, friskhet och löftesrikedom' To be alive with vigor, freshness, and promise

Översatt från *Christian Science Sentinel*, 7.9.2009

David F. Stevens

"Du kan! OK, simma till mig nu. Sparka litet mer den här gången. Och glöm inte att andas!" Min frus mormor, "GG", höll på att lära sina barnbarnsbarn att simma. Våra två ungar var de äldsta i gruppen. De hade haft de grundläggande lektionerna med henne och var redan som fiskar i vattnet. Men de älskade att simma med GG och skrattade fortfarande när hon visade dem varför hon omöjligen kunde sjunka.

GGs okuvlighet sträckte sig betydligt längre än till att flyta omkring i simbassängen. Hon fann glädje i så många ting att det var en glädje att vara tillsammans med henne. Hennes syn på livet och tillvaron var helt klart att vi existerar för att återspegla Guds godhet. Hon uttryckte den själv och såg den i andra.

Jag kommer ihåg hur GG hänvisade till en favorithymn – en som faktiskt skrivits av hennes söndagsskolelärare Mary Alice Dayton. Varje rad tycktes fylld med tankar som tvingade en att leva med "styrka, friskhet och löftesrikedom", oberoende av ålder eller kön, var vi än är (Mary Baker Eddy, *Vetenskap och hälsa med nyckel till Skriften*, s. 246). Den börjar: "Förnuftet, Gud, krukmakarn är/och evig tanke då/är leran, formad av Guds hand". Fortsättningen lägger tonvikten vid tanken på Guds formande och stödjande omvårdnad. Sedan kommer detta underbara löfte att människan (var och en av oss) "är Guds högsta verk/i skönhet, kraft, behag/Odödlighet, fullkomlighet/hon speglar drag för drag". (Kristen Vetenskaps Hymnbok, Nr. 51).

De som känner till hennes liv, vet antagligen att Mary Baker Eddy åstadkom betydligt mer under de dryga fyrtio åren efter sin upptäckt av Kristen Vetenskap än under de fyrtio åren före den. När hon upptäckte att det gudomliga Livets och den gudomliga Kärlekens lagar upprätthåller sig själva och är tillgängliga för alla, förändrades hennes perspektiv. Detta medförde hälsa och vitalitet – bevis för att ens synvidd och erfarenhet, när man accepterar att "skönhet, kraft, behag" är naturliga, blir helt olika dem man har om man accepterar dödliga teorier som verkliga.

Jag har lagt märke till att, oberoende av ålder eller stadier i livet, tycks de människor som tar sitt odödliga ursprung på allvar – det som formas av det Gudomliga – helt naturligt uttrycka vitalitet, stryka och entusiasm. De identifierar sig villigt med den mycket lovande förebild som kommer till uttryck i hymnen, nämligen som Guds högsta verk.

Mary Baker Eddy skrev mycket om den här förebilden i *Vetenskap och hälsa*, och om att komma över begränsningar som har att göra med tid och ålder. "Då människan inför sig

Läs en svensk översättning, på <http://www.spirituality.com/kristenvetenskapsharold>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)

Upp till 50 kopior av den här artikeln får tryckas och distribueras mot ersättning för tryckkostnaderna. Artikeln får inte sändas vidare via e-post eller läggas ut på en webbsida. Du kan istället sända eller lägga ut en länk till artikeln på CSPS:s webbsida. Om du vill ha tillåtelse att trycka artikeln i en annan tidskrift, sänd en förfrågan via e-post till copyright@cpsps.com, med ämnet "Copyright Request" på engelska.

själv medger, att hon är lik Gud,” skriver hon, ”frigörs hon, så att hon kan fatta och tillämpa den oändliga idén. Denna övertygelse tillsluter dörren för döden och öppnar den på vid gavel mot odödligheten” (s. 90). Det uttalandet är helt i enlighet med Bibelns direktiv att lägga av det förgängliga och acceptera vår av Gud givna oförgänglighet: ”Detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga *måste* kläs i oförgänglighet” (*New King James Version*, 1 Kor 15:43).

När jag erkänner att jag är Guds egen avbild, blir jag motiverad att djupare begrunda Gud. När jag studerat Kristen Vetenskap har jag funnit att Gud är oändligt Liv, och att Han endast skänker det som är gott. Mina studier har också lett mig till Jesu exempel att leva med Andens befriande lag, inte med materialitetens begränsande krav. Hans exempel är där för att följas. Johannesevangeliet säger att det är ”evigt liv” att känna Gud och Jesus Kristus (Joh 17:3). Att känna Gud och Hans Son är att inse vårt eget arv av andliga egenskaper och förmågor – bestående skönhet och glädje, rörlighet i tanke och kropp, andlig uppfattning och frid. Varje egenskap utstrålar odödlighet, oförgänglig och varaktig.

Det är spännande, att acceptera vår odödlighet genom att identifiera oss med dessa odödliga egenskaper. Som hymnen säger, är Guds högsta verk fullständigt. Hans rike har kommit, precis som Jesus predikade och visade. Det gudomliga Livets och Kärlekens egenskaper och förmågor är våra att uttrycka i detta ögonblick, eftersom ”Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem” (1 Mos 1:27). Tänk på detta: att vara Guds ”avbild” och ”att vara [Gud] lika”. Det kräver ingen tid. Och som med alla speglingar behöver vi inte vänta för att de olika egenskaper som tillhör originalet skall bli synliga. Det absoluta gudomliga Förnuftet uttrycker sig självt i oss genom vår egen absoluta intelligens, vishet, medvetande, klarhet och tillvaro. Den gudomliga Kärleken lyser fram i vänlighet, ömhet, förlåtelse, älskvärdhet – Livet i frihet, harmoni och fortvaro.

Som ett individuellt uttryck för Guds skapelse är ingen någonsin verkligen bunden av de allmänt antagna åsikterna om ålderdom, barndom eller ungdom. Jesus lärde att fullständigheten och omedelbarheten i Guds obegränsade tillvaro är närvarande och tillgänglig nu. Han sade: ”himmelriket är nära” (Matt 10:7). Detta himmelrike är det gudomliga medvetandet, som inte känner till någon avvikelse från det goda. Det är tillämpligt på alla situationer, vare sig ens dagliga rundor tar en till lekplatsen, klassrummet, kontoret eller till spontant valda mål. Inte ens en mycket lång rad av år, och den mentala last som kan ha samlats under dessa år, kan diktera villkoren för Guds upphöjda uttryck. De har ingen del i livet enligt det gudomliga mönstret.

Vad som kan kännas svårt, är att ta oss ur rådande teorier eller antaganden om ålder och åldrande. Men det är möjligt eftersom dessa teorier är grundade på en helt materiell definition av tillvaron – föreställningen att den materiella kroppen (och därför ens energi och vitalitet) förfaller med tiden. Den här bilden förändras när man anar att blotta faktum att tiden går, inte har makt att orsaka något. *Vetenskap och hälsa* återger ett fall som ursprungligen publicerades i den framstående brittiska medicinska tidskriften *The Lancet*. Där redogörs för en kvinna som var över sjuttio, men hade ett utseende som en ung flicka, ännu inte fyllda tjugo. ”Till följd av kärlekssorg i sin ungdom blev hon sinnessjuk och förlorade allt begrepp om tid. Emedan hon alltjämt trodde sig leva i den stund hon blev skild

från sin älskade och ej gav akt på årens gång, stod hon dagligen vid fönstret och väntade på att hennes älskade skulle komma. I detta mentala tillstånd förblev hon ung. ... Några resande amerikanare såg henne då hon var sjuttiofyra år och tog henne för att vara en ung kvinna." Mary Baker Eddys slutsats? "Detta fall av bibehållen ungdom ger en nyttig fingervisning, efter vilken en Franklin skulle ha kunnat arbeta med större säkerhet, än då han nedlockade den fånglade blixten från molnen" (s. 245).

Det är intressant att både Mary Baker Eddy och Benjamin Franklin ville spåra sina iakttagelser tillbaka till orsaken. De var också båda två fast beslutna att göra sina upptäckter praktiskt användbara när principen väl var förstådd. Så vad är den "nyttiga fingervisningen" i händelsen med den engelska kvinnan? Är det inte att ålder inte är den tyrann den tycks vara, och att det är vårt tänkande som bestämmer vår erfarenhet?

Kristen Vetenskap ger samhället någonting långt bortom inbillning eller önsketänkande för att underhålla "styrka, friskhet och löftesrikedom". Det vetenskapliga beviset i Jesu livsverk – som i sig är ett löfte – tillsammans med de 140 åren av helande som upplevts i Kristen Vetenskap av oräkneliga enskilda människor sedan dess upptäckt, illustrerar vad det kan innebära att böja sig för det gränslösa, eviga Gudomliga.

Jag påminner mig varje dag att det är hur Gud mäter sitt eget obegränsade goda, och inte år, som bestämmer vad jag kan och inte kan göra. Minut för minut strävar jag efter att hålla klart för mig att både jag själv och andra har vårt ursprung i, och representerar, det gudomliga medvetandet. Det har resulterat i att jag har kunnat behålla min "jag kan-lista" och har kunnat avvisa tanken på en "kan inte"-lista. Jag har helt naturligt kunnat avvisa glömska och andra begränsningar som anses oundvikliga. Guds förebild innefattar växande vishet, klarhet, frihet och harmoni. Den innefattar inga restriktioner – oavsett hur många gånger man snurrat runt solen.

Ett exempel på detta är skillnaden mellan den fotbollsmatch familjen hade på tacksägelsedagen för drygt två år sedan och den vi hade året därpå. Det första året hoppade jag in i spelet för att ha roligt och kanske litet egensinnigt för att visa "ungdomarna" att jag fortfarande kunde hänga med. Jag tänkte inte på att i bön se upp för den bedrägliga tanken att någon i min ålder kunde vänta sig att ha rätt ont efteråt. Det hade jag sedan – i flera dagar.

Så året därpå började jag tänka på spelet på ett annat sätt. Jag såg att det var ett tillfälle att visa glädje, osjälviskhet, flexibilitet, styrka och uthållighet. Jag tänkte på att detta inte var fysiska egenskaper utan mentala och andliga. De representerade den gudomliga harmonin i verksamhet. Jag vägrade medvetet att acceptera att det kunde bli några negativa resultat av att man uttryckte Guds egenskaper på det här sättet. Det goda ger upphov till något gott. Med denna förändrade tanke hade jag roligt under matchen utan att få ont någonstans, utan negativa följder.

Jag har tagit vara på den "nyttiga fingervisningen" i den här erfarenheten och översätter mer konsekvent min dagliga verksamhet från fysiska ansträngningar till andliga uttryck. Som en följd av detta har jag haft fortsatt fysisk och mental frihet och varit mer uppmärksam på att i bön avvisa alla tankar på trötthet och apati, som aldrig kan ha sitt ursprung i Gud.

Vi kan när som helst förändras genom "förnyelsen av [våra] tankar" och därigenom se bevis på det oändliga goda just där vi är (Rom 12:2). Det är vad som hände min mor sedan min far gått bort. Det var en glädje att se henne finna glädje och förnyelse i en ny syn på sig själv. Först var hon helt tillintetgjord. Hon kände sig ensam, ofullständig, oduglig. Vi i familjen försökte försäkra henne om vår kärlek och om Guds kärlek. Men allt hon tycktes kunna se var den dramatiska förändringen i sitt liv, och sin egen oförmåga att handskas med den. Hon bad, som hon alltid hade gjort, och lyssnade till Guds ledning när hon funderade över vilka steg hon behövde ta. Men hon kämpade med en känsla av att det vore lika bra om hon också gick vidare.

Så en dag öppnade hon Bibeln och hittade detta i Psaltaren: "Jag skall inte dö, utan leva och berätta om Herrens gärningar" (118:17). Hon kände att detta var den vägledning hon behövde. Men snabbt välde fruktan upp och hon tänkte: "Hur kan jag göra det? Jag kan inte ens räkna ut vad jag har kvar på checkkontot." Men hon ville inte släppa tanken på att berätta om Guds gärningar. Hon tänkte på Gud som oändlig Kärlek och insåg att hon älskade att uttrycka kärlek. Hon riktade in sig på att bära vittne om Guds kärlek genom att uttrycka kärlek. Det blev ett motto: "Jag skall älska att leva, så att jag kan leva för att uttrycka kärlek."

Mors hälsa förbättrades. Hon blev aktiv på sätt som hon inte hade varit på flera år. Hon fann nästan dagligen tillfällen att hjälpa andra, och blev naturligtvis i gengäld välsignad. Hon tog lektioner i piano, lärde sig att använda en dator, lärde sig att sköta sitt checkhäfte och tog några helt riktiga beslut angående sin ekonomi – hela tiden med motivet att leva för att uttrycka den gudomliga Kärleken. Hennes tanke om sig själv hade förändrats från den stereotypa bilden av en "åldrande änka" till en Guds dotter med en uppgift. Och det märktes på alla områden i hennes liv.

Vilken ålder vi eller någon i vår närhet än har är den förändrande energin i Guds nåd närvarande för att åstadkomma framsteg och produktivitet med mer gudomlig, mer upphöjd uppfattning av vigör, friskhet och löfte. Guds obegränsade tillvaro som rör våra hjärtan till att i bön vänta oss detta för alla människor, uppenbarar varje dag fylld av löfte.

David Stevens är praktiserande (själavårdare) och undervisar och håller föredrag i Kristen Vetenskap. Han bor i Petaluma, Kalifornien, USA